

SAVUNMA

ŞAHİN ALPAY

Sayın Başkan, Sayın Üyeler, Sayın Cumhuriyet Savcısı,

Kendimi sizlere tanıtmak amacıyla, önce kısaca kimliğimden söz etmek istiyorum. 18 Nisan 1944'te Ayvalıklı bir mübadiller ailesinin çocuğu olarak İstanbul'da dünyaya geldim. (Nüfus kaydım Ayvalık'tadır.) Babam Ahmet Alpay, bugün Yunanistan'a ait olan Serez, annem Sabiha Hanım ise Midilli kökenlidir. İkisi de artık hayatta değiller.

1965 yılından beri, yani 52 yıldır Ayvalık doğumlu gençlik aşkım Fatma Nur Alpay ile evliyim. 1968 doğumlu Elvan isimli bir kızımız ve 1978 doğumlu Acar isimli bir oğlumuz var. Her birinden birer kız torun (Defne, d.1997 ve Leyla d.2014) sahibiyiz.

Eğitimim

İlk öğrenimi İstanbul Nişantaşı'ndaki Nilüfer Hatun İlkokulu'nda (1950- 55), -iki yıl hazırlık dâhil- orta öğrenimi yine Nişantaşı'ndaki İngiliz Erkek Lisesi'nde (1955- 60) tamamladım. Liseyi Bebek'teki Amerikan Robert Kolej'de (1960- 63) bitirdim. Bu arada lise ikinci sınıfı bir AFS bursu ile ABD'nin California eyaletindeki seçkin özel liselerden Webb School'da okudum ve ABD lise diploması da aldım.

Robert Kolej'den "yüksek şeref" listesinde mezun olduktan sonra, ABD'nin en seçkin üniversitelerinden biri olan New York'taki Columbia Üniversitesi'nde sosyoloji okumak üzere dört yıllık tam burs kazandım. Fakat bu bursu kullanmayarak, üniversiteyi Türkiye'de okumamın daha doğru olacağı düşüncesiyle, giriş sınavını kazandığım Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne devama

karar verdim. 1963'te girdiğim SBF/Mülkiye'den 1967'de, Diplomasi ve Dış Münasebetler Şubesi'nden iyi dereceyle mezun oldum.

Yaptığım işler

Benim siyaset bilimci- akademisyen ve gazete yorum yazarı olarak iki şapkam var.

1968-71 yılları arasında Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde "Anayasa Hukuku ve İnsan Hakları" kürsüsünde rahmetli Prof. Dr. Bülent Nuri Esen'in asistanlığını yaptım. Bu sırada SBF'de yüksek lisans öğrenimi gördüm ve doktora tezi için yeterlik sınavını verdim.

Hayatım boyunca askerî darbelerin mağduru oldum. 12 Mart 1971 askerî darbesi üzerine İsveç'e sığınmak zorunda kaldım. 1972- 81 yılları arasında İsveç'in Stockholm Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde araştırma görevlisi olarak çalıştım ve kazandığım devlet bursuyla doktora yaptım.

Yurda döndüğümde, 12 Eylül 1980 askerî darbesi olmuştu ve akademik kariyeri sürdürme olanağı bulamadım. 1982- 1992 arasında *Cumhuriyet* gazetesinde editörlük ve yazarlık yaptım. 1992'de istifa ederek ayrıldım. 1992- 93 arasında rahmetli Erdal İnönü'nün davetiyle, mütevelli heyetinde yer aldığım, Türkiye Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Vakfı'nın (TÜSES) direktörlüğünü yaptım, 1993'te CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın daveti üzerine Araştırma Merkezi Direktörü ve TBMM Grup Danışmanı olarak CHP'de çalıştım. Bir yararım olmadığına kanaat getirince istifa ettim ve 1993- 94 arasında *Sabah* gazetesinde editör ve yazarlık yaptım. Editörlüğünü yaptığım yorum sayfası "Entelektüel Bakış" 1994 malî krizi üzerine kapatılınca, Mayıs 1994'te istifa ederek ayrıldım; o yaz *ATV*'de hazırlanan bir belgesel programının yayın danışmanlığını yaptım.

Kasım 1994'te rahmetli Ufuk Güldemir'in davetiyle *Milliyet* gazetesinde editörlük ve yazarlığa başladım. 1999- 2002 arasında

CNN-Türk'te “Entelektüel Bakış” adını alan bir haftalık mülakat programı yaptım.

Bu arada, 1987 sonbaharında Anadolu Üniversitesi'nde “yorum yazarlığı,” 1994 ilkbaharında Boğaziçi Üniversitesi'nde “İskandinavya'da Siyaset,” 1998 ilkbaharında ABD'nin başta gelen üniversitelerinden Princeton Üniversitesi'nde “Türkiye'de Siyaset” konulu dersler verdim; akademik hayatı canlı tuttum.

Şubat 2001'de *Milliyet* gazetesindeki işime son verildi. Bunun üzerine Bahçeşehir Üniversitesi'nin Siyaset Bilimi Bölümü'nde öğretim görevlisi ve üyesi olarak, Nisan 2001'den Şubat 2015'e kadar 14 yıl tam zamanlı olarak hocalık yaptım.

Kasım 2002'den itibaren, davet üzerine *Zaman* gazetesinde haftada üç gün, Ocak 2007'den itibaren *Today's Zaman* gazetesinde haftada bir gün, telif karşılığı dışardan köşe yazmaya başladım ve Mart 2016'da gazeteler kapanana kadar bu işi sürdürdüm. Bu gazetelerde hiçbir zaman yöneticiliğim ya da editörlüğüm söz konusu olmadı; gazeteye pek az gittim ve yazılarımı her zaman yorum sayfası editörlerine e-posta ile gönderdim.

Zaman'da yazmayı kabul etmemin başlıca üç nedeni vardı:

- 1- Öteki gazetelerin hiçbirinde yazarlık yapma imkânı bulamamıştım.
- 2- Hem yorum yazarak görüşlerimi paylaşmak alışkanlığı ve arzusundaydım hem de ek bir gelire ihtiyacım vardı.
- 3- *Zaman* ciddi bir gazete olmak, toplumun tüm kesimlerine seslenmek arayışıyla çok farklı görüşte yazarlara sayfalarını açıyordu. Ben de özgürlükçü demokrasiyi savunan görüşlerimle, *Zaman*'ın okurlarına hitap etmekte yarar gördüm. Böylelikle muhafazakâr kesimlerin demokrasinin ve hukuk devletinin erdemlerini kavramalarına bir katkı olabileceğini düşündüm.

Fikir hayatım

SBF/Mülkiye’de okuduğum 1960’ların ortasında okulda sol fikirler egemendi. Ben de akıntıya kapıldım ve giderek daha radikal sosyalist görüşler savunur oldum. Sol dergilerde yazdığım yazılardan dolayı, 12 Mart 1971 darbesi sonrasında sıkıyönetim tarafından hakkımda yakalama kararı çıkarıldı. Teslim olmadım ve rahmetli ağabeyimin yardımıyla yurt dışına gitme imkânı buldum. İsveç’te sığınma talebim kabul edildi. Kısa süre sonra Stockholm Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü’nde araştırma görevlisi olarak çalışmaya başladım. 1974 genel affıyla yurda dönüp (1975 yazında kısa dönem yedek subay olarak) askerliğimi yaptım. Sonra İsveç’e dönüp başladığım doktora çalışmalarını bitirdim ve 1981’de kesin dönüş yaptım.

İsveç’te siyasî fikirlerim kökten değişti. 1970’lerden itibaren otoriter sosyalizm fikrinin toplumlar için vahim sonuçlarını idrak etmeye başlamıştım. 1980’lerde yurda döndüğümde liberal sosyal demokrat bir felsefeyi benimsemiştim. Bana “dönek” olarak saldıranlara cevabım, “dönekliğimle iftihar ediyorum” oldu; “yanlışlardan dönmek erdemdir” dedim. Bir süre sonra sosyalist ülkelerin çoğu da sosyalizmi terk edecekti.

12 Eylül 1980 askerî darbesi, özgürlükçü demokrasiye ve hukuk devletine inancımı pekiştirdi. 1980 sonunda hiçbir neden olmadığı hâlde gözaltına alınıp yaklaşık iki hafta tutulduktan sonra serbest bırakıldım.

1980’lerden itibaren yazılarımda ve konuşmalarımda, Türkiye’ye tek tip toplumu dayatan otoriter laiklik ve kimlik politikalarını, askerî vesayet düzenini, askerinin siyasî rolünü, şiddetin her türlüünü eleştirdim. Ülkenin seçimle gelen yöneticiler tarafından yönetilmesini, ancak hükümetlerin ne denli geniş çoğunluğa sahip olurlarsa olsunlar yurttaşların hak ve özgürlüklerine saygıyı emreden hukuk devletine bağlı olmaları gerektiğini savundum. Askerî darbeleri ve askerî vesayeti demokrasi ve hukuk devletinin yerleşmesinin baş engeli olarak gördüm. *Cumhuriyet*, *Milliyet*, *Sabah*, *Zaman* ve *Today’s Zaman* gazetelerinde, yayımlanan yazılarımda ve televizyon programlarımda ifade ettiğim bu görüşlerimle gerek iç gerekse dış

kamuoyu beni *Hürriyet* gazetesi yazarı Taha Akyol'un ifadesiyle "tam anlamıyla bir liberal" olarak tanıdı. Taha Akyol hakkımda şöyle yazdı: Şahin Alpay kelimenin tam kitabi anlamında bir liberaldir. Profesyonel yazarlıktan başka, değil FETÖ herhangi bir cemaatin adamı olamaz. (*Hürriyet*, "Kuru ve Yaş," 05.09.2017)

1980'lerden itibaren şunları görüyordum:

Türkiye'de çok farklı dinî inançları olan bir topluma tek tip bir inancın (Diyanet İşleri Başkanlığı'nın temsil ettiği Sünnî İslam yorumunun) dayatılması; devletin dini tekeline ve denetimine alması, demokratik bir toplumun gerekleriyle bağdaşmıyordu. Dinî özgürlüklere getirilen sınırlamalar, dindar kesimlerin demokratik kurum ve değerlere uyum sağlamasını güçleştiriyordu.

Baskılar karşısında 1990'lardan itibaren İslamcı akım giderek yükselme eğilimine girmişti. Millî Görüş Hareketi'nin "Bir gün herkes RP'li olacak" söyleminde ifadesini bulan çoğunlukçu demokrasi anlayışı, endişe uyandırıyor.

Buna karşılık, aynen ifadesine izin verilmeyen Kürt kimliğini savunan partiler gibi, İslam kimliğini savunan partilerin de birbiri ardına kapatılması ülkeyi giderek geriyor; muhalefeti meşru sınırların dışına taşıyordu. Ülkenin bu kısır döngüden kurtulması için siyasî iradenin ifade, örgütlenme, inanç özgürlükleri ve kimlik hakları üzerindeki kısıtlamaları kaldırmasını; şiddeti dışlama ve insan haklarına saygılı olma koşuluyla bütün siyasî akımlara demokratik temsil kapılarının açık tutulmasının gerekli olduğunu savunuyor ve AB üyeliği perspektifinin de buna imkân sağlayacağını kuvvetle umuyordum.

2001'de RP yerine kurulan Adalet ve Kalkınma Partisi, Türkiye'nin o güne kadarki en liberal, en özgürlükçü parti programıyla karşımıza çıkmıştı. Program, AB üyeliği hedefini merkezine koyuyor, dış politikada "komşularla sıfır problem" şiarı ile özlem duyulan barışçı bir yaklaşımı ortaya koyuyordu.

3 Kasım 2002’de AK Parti’nin iktidara gelmesini *Zaman*’daki 5 Kasım tarihli ilk yazımda “Demokrasinin Zaferi” olarak yorumladım. O tarihten sonra AK Parti’nin başta medya, enerji ve çevre politikaları olmak üzere çeşitli politikalarını eleştirmek, AK Parti’ye hiç oy vermemekle birlikte, yazılarımda bu partinin reformlarıyla Türkiye’de demokrasi ve hukuk devletinin yerleşmesine hizmet ettiğini hem içerde hem de dışarıda (AB ve ABD kamuoyu önünde) savundum. Öncülük ettiği reformlar, iç ve dış barışa hizmetleri nedeniyle Ekim 2009’da “Nobel Barış Ödülü’nü Erdoğan almalı” diye yazdım. AK Parti iktidarına karşı girişilen askerî ve yargısal darbe girişimlerine karşı çıktım. 2010 Anayasa değişikliklerine “Yetmez ama evet” diyerek destek verdim. Avrupa Konseyi’nin anayasa konularında uzman Venedik Komisyonu ve AB Komisyonu gibi, ben de bu değişikliklerin Türkiye’de hukuk devletini güçlendirmeye hizmet ettiği kanısındaydım.

1990’ların ortalarından itibaren, bir din bilgini olarak görülen Fetullah Gülen’in telkinleriyle oluşan sivil toplum hareketinin de Türkiye’de İslam’ın demokratik değerlerle bağdaşmasına, hukuk devletinin yerleşmesine hizmet ettiği kanısına varmıştım.

Sosyal bilimler ışığında Gülen hareketinin, Türkiye’nin tarihi yüzyıllar öncesine uzanan Sufi İslam geleneğinden kaynaklanmakla birlikte, bir dinî cemaat sınırlarını aşarak okullar, vakıflar, dernekler, şirketler çevresinde toplanan, Türkiye ile dünya arasında barışçı bağlar kurulmasına hizmet eden bir tür dinî temelli sivil toplum hareketine dönüştüğü kanısına ulaşmıştım.

Gülen hareketi dinî motivasyonlarla tümüyle laik hedeflere yöneliyor, özellikle eğitim, üretim, medya ve sosyal yardımlaşma alanlarında çeşitli kurumlara öncülük ederek toplumun geniş bölümünde takdir kazanıyordu. Hareketin sözcüleri demokrasiyi, insan haklarını, hukuk devletini, herkese inanç özgürlüğü anlamında liberal bir laiklik anlayışını, hoşgörüyü, barışı, bilimle dinin çelişmezliğini, Türkiye’nin AB üyeliğini savunuyorlardı. Toplumda diyalog ve karşılıklı anlayış için yürüttükleri Abant Platformu gibi çalışmalarını ilgiyle izliyordum.

Tıpkı AK Parti iktidarı gibi, Gülen hareketinin İslam ve demokrasinin bağdaşmasına hizmet ederek dünya çapında önem taşıdığı sonucunu çıkarıyordum.

2001'den 2015'e kadar tam zamanlı olarak Bahçeşehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi ve üyesi olarak çalıştım. Gerek AK Parti'yi gerekse Gülen hareketini kamuoyuna yansıyan yüzleriyle tanıdım. Gülen hareketi ile ilgili bilgilerim medya kuruluşlarından, hareketin yurt içinde ve dışında açtığı okullara yaptığım ziyaretlerden ve bir kısmına katıldığım Abant Platformu toplantılarından kaynaklanıyordu. Gülen hareketinin şeffaf olmayan, kamuoyuna yansımayan yüzü ile ilgili iddialar hakkında şöyle düşünüyorum ve yazıyordum:

Bu hareket içinde, iddia edildiği gibi kanunları çiğneyen, üstlerinden başka kimselerden talimat alan, gayrimeşru işlere karışanlar varsa, muhakkak ki soruşturulmalı, adil bir şekilde yargılanmalı ve hak ettikleri cezaları almalıdır. Ama Gülen hareketinin toptan, kolektif olarak suçlanmasını, toplumdaki her kötülüğün günah keçisi yapılmasını mantığa da hukuk devletine de aykırı buldum.

AK Parti ile ilgili hayal kırıklığım, 2011 seçimleriyle birlikte başladı. AK Parti iktidarı giderek ilk iki döneminde izlediği demokratik politikalarından vazgeçerek, ülkeye otoriter ve keyfi bir "tek adam rejimi" getirmeye yöneldi. AB kriterlerinden ve "komşularla sıfır problem" politikasından gittikçe uzaklaştı. Ben de AK Parti iktidarına karşı muhalif- eleştirel yazılar yazmaya başladım. Dile getirdiğim eleştirilerin hemen hepsi muhalefet partileri ve başka yorumcular tarafından da paylaşılıyordu. Ne var ki, eleştirel yazılarımda yapılan yanlışlardan tüm iktidar partisini değil, Başbakan Erdoğan ve yakın çevresini sorumlu tuttum; partinin eski politikalarına dönmesi çağrısında bulundum. Yanlışlara karşı çözümlerin hep iktidar partisi içinden gelmesini bekledim.

Gülen hareketi ile ilgili hayal kırıklığım ise 15 Temmuz 2016'daki askerî darbe girişimiyle patlak verdi. İtiraf edeyim ki, o güne kadar hareketin gayrimeşru işlere karışan bir karanlık yüzü olduğunun bilincinde değildim. Tabii ki, idari bir kararla FETÖ/PDY olarak nitelenen ve silahlı terör örgütü olarak suçlanan Gülen hareketinin, hangi mensuplarıyla ve ne ölçüde gayrimeşru işlere ve 15 Temmuz darbe girişimine karıştıkları yargılamalar sonunda ortaya çıkacak. Ne var ki, kimi Gülen hareketi mensuplarının şu veya bu ölçüde 15 Temmuz darbe girişimine karışmış olduklarına dair emareler bütün yazarlık hayatım boyunca sivil yönetimi savunmuş, askerî darbelere, askerî vesayete karşı yazmış ve konuşmuş bir liberal demokrat olarak beni şok etti ve derin bir yanılmışlık duygusuna boğdu.

Gülen hareketi ile ilgili yanılgı yaşayanlar arasında yalnız olmadığım muhakkak. Nitekim Cumhurbaşkanı Erdoğan şöyle diyor:

“17- 25 Aralık sürecinde tüm arkadaşlarımız bizi tam anlamış olsalardı, 15 Temmuz belki olmayabilirdi. Anlayamadıkları gibi, bu alçaklara o dönemde toz kondurmayan, onların böyle kötü niyetlerinin olmadığından bahseden arkadaşlarımız da vardı... 15 Temmuz bahsettiğimiz arkadaşların da bunları tanımalarını sağladı. Onlar da insanlarımızın çoğu da bunların ne olduklarını anladı.” (Hürriyet, 20.11.2016)

Genelkurmay Bşk. Org. Hulusi Akar şöyle diyordu:

“FETÖ uzun yıllar boyunca kendisini barışçıl bir grup olarak gösterdi ve bu şekilde demokratik toplumun sempatisini kazandı.” (Hürriyet, 24.11.2016)

Şurası muhakkak ki, Gülen hareketinin bir suç örgütü olduğuna dair bir yargı kararı olsaydı, bir gün bile *Zaman*'da yazmayı sürdürmezdim. Aynı ölçüde muhakkak ki Gülen hareketi mensuplarının bir askeri darbe girişiminde şu veya bu ölçüde rol alabilecekleri aklımın ucundan geçseydi, asla *Zaman* gazetesinde yazmazdım. 15 Temmuz darbe girişimini lanetliyorum, bu nedenle

Zaman'da yazdığım için de pişmanlık duyuyorum. Bu hareketin karanlık yüzünü göremediğim için fena hâlde yanıldım.

27 Temmuz 2016 sabahı polislerce 32 yıldır kirada oturduğum Beşiktaş, Akatlar'daki daireden gözaltına alındım. Hiçbir suçum olmadığı için serbest bırakılacağımı beklerken, kolluk ifadesini takiben savcı önüne çıkarılmaksızın, 30 Temmuz 2016 akşamı İstanbul 4. Sulh Ceza Hâkimliği'nce tutuklandım ve Silivri Cezaevi'ne gönderildim. İstanbul 7. Sulh Ceza Hâkimliği'nin 01.09.2016 gününde tebliğ edilen kararında, ben dâhil altı *Zaman* yazarı hakkında “*darbeyle suçlanmamakla birlikte darbeye teşebbüs eden örgütün özellikle 17/ 25 Aralık 2013'ten sonra fikir ve savunmalarını kamuoyu önünde yaymak ve silahlı terör örgütüne üye olmak*” şüphesiyle tutuklama kararı verildiği belirtiliyordu.

Tutuklanmam üzerine köşe yazarı meslektaşlarım şunları yazdı;

“Şahin yıllardır *Zaman*'da yazar... Ama Şahin Alpay'dan Gülençi, darbeci üretebilir misiniz? Böyle bir manasızlık olabilir mi?” (Ali Bayramoğlu, *Yeni Şafak*, Ağustos 2016)

“Hayatı boyunca darbelerle ve darbecilerle mücadele etmiş Şahin Alpay'dan bir darbeci imal edemezsiniz...” (Ertuğrul Özkök, *Hürriyet*, 04.11.2016)

“Nazlı Ilıcak hapiste. Şahin Alpay, Ali Bulaç, Mümtazer Türköne, Altan kardeşler de. Biz onların terörist olmadığını biliyoruz. İktidar sahipleri ne derlerse desinler.” (Mehmet Y. Yılmaz, *Hürriyet*, 31.12.2016)

10.04.2017 günü, yani tutuklanmamdan yaklaşık sekiz buçuk ay sonra İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından düzenlenen iddianamede ise, yazarlar hariç hiç tanımadığım kimselerle birlikte “Anayasal düzeni ortadan kaldırmaya teşebbüs, TBMM'ni ortadan kaldırmaya veya görevini yapmasına engellemeye teşebbüs etme, T.C.

Hükümetini ortadan kaldırmaya veya görevini yapmasını engellemeye teşebbüs etme, silahlı terör örgütüne üye olma” suçlarının şüphelisi olarak gösteriliyorum.

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, iddia edilen suçların hiçbirisiyle ilgim yoktur. Gerek yaşam tarzım gerekse dinî inançlarım gereği herhangi bir dinî cemaat ya da gruba üye olmam söz konusu değildir. Aynı şekilde demokratik ve barışçı görüşlerim gereği herhangi bir yasa dışı terör örgütüne üye olmam da söz konusu olamaz. Mensup olduğum kuruluşlar şunlardır: Türkiye Siyasî İlimler Derneği, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Basın Konseyi'nin üyesiyim. Türkiye Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar (TÜSES) kurucu üyesi ve mütevelli heyeti üyesiyim. Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı'nın (TESEV) mütevelli heyeti üyesiyim. Demokrasiye, laikliğe ve hukuk devletine bağlı, her türlü şiddetin karşısında, liberal yani özgürlük yanlısı bir siyaset bilimci ve yorum yazarı olduğumu iç ve dış kamuoyu yanında eminim devletin istihbarat örgütleri de iyi bilmektedir.

İddianamede söz konusu suçları işlediğimin delilleri olarak 19 Aralık 2013– 29 Mart 2014 tarihleri arasında *Zaman*'da yayımlanan yedi yazıma gönderme yapılıyor. Bundan üç- dört yıl önce yayımlanan bu yazılarım hakkında ya da herhangi bir yazım hakkında, gazetelerde yazmaya başladığım günden bugüne, herhangi bir soruşturma yapılmamıştır.

Gönderme yapılan bu yazılar da kanaatimce, iddia edilen suçları işlediğimin değil, tam tersine işlemediğimin kanıtlarıdır. Şöyle ki:

19.12.2013 tarihli ve “**Kokuşmuş birşeyler var**” başlıklı yazımda, AK Parti hükümetinin değil, ama haklarında yolsuzluk soruşturması yapılan bakanların istifalarının istenmesi demokrasilerde normal, olağan bir taleptir. Nitekim aynı talep iktidar partisinin önde gelen temsilcileri tarafından da dile getirilmiştir. Yazıda AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'in “*AK Parti olarak gerçeğin ortaya çıkarılması hususunda yapılması gerekenlerin eksiksiz olarak yapılmasını istiyoruz*” dediği aktarılmaktadır. İlgili bakanların istifa

etmeleri “gerekenlerin eksiksiz yapılması” anlamına gelmez mi? Günün Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in “*Böyle bir şey başıma gelse, tercihim istifa olur*” şeklindeki sözleri de yazıda anılıyor.

21.12.2013 tarihli ve “**Din Savaşıymış...**” başlıklı yazımda, AK Parti hükümeti hakkında şu değerlendirme yapılmaktadır: “*Yüzyılın kabaca ilk on yılında Başbakan Erdoğan’ın başında olduğu AKP hükümeti, AB’ye katılımı programının merkezine koyarak Yeni Türkiye’nin öncülüğünü üstlendi, çok da yol almasını sağladı. Başta eski Türkiye’nin mağdurları olmak üzere çok farklı siyasî, iktisadi, kültürel güçler her biri kendi özellikleri ve beklentileriyle Erdoğan ve partisinin mücadelesine destek verdiler. Yeni Türkiye ittifakı en geniş ifadesini 2010 Referandumunda buldu (%58). Bu ittifak AKP’nin dindarlığından değil ama ekonominin liberalleşmesinden hoşnut sermaye gruplarından, siyasî rolünün ne ülkeye ne de askere yaradığı bilincine varan askerlere kadar uzandı.*”

Yabancı basında çıkan, Türkiye’de yaşananları “Din Savaşı” olarak niteleyen bir yorumu eleştirmekle başlayan bu yazıda, yaşananların din savaşı değil, Eski- Yeni Türkiye kavgası olduğu sonucuna varıyorum. Yeni Türkiye’den ne anladığımı da AK Parti hükümetinin 2002-2011 arasındaki reformlarıyla somutlaştırıyorum.

2011’den sonraki otoriterleşmeyi eleştiren yazılarımda da her zaman AK Parti hükümetinin ilk iki iktidar döneminde yaptığı hizmetlere değinerek, başlangıçtaki gündemine dönmesi çağrısında bulundum. Yazdıklarımın AK Parti hükümetinin işini yapamaz hâle gelmesini temine çalışmakla bir ilgisi olmadığı, tersine teşvik ettiği açıktır.

24.12.2013 tarihli ve “**Cumhurbaşkanı seyirci kalamaz**” başlıklı yazıda, iddia edilenin aksine Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’e anayasal düzenin korunması için yolsuzluk soruşturmalarının hukuk devleti ilkelerine uygun olarak sürdürülmesi için üzerine düşeni yapma çağrısında bulunuyorum.

28.12.2013 tarihli ve “**Erdoğan ile Batı arasında**” başlıklı yazımda, AK Parti hükümetinin çalışmalarını engellemek, hükümeti ortadan kaldırmak şöyle dursun, hükümetin ulusal çıkarlara uygun adımlar attığının altını çiziyorum:

“Erdoğan hükümeti, son haftalarda Ermenistan’la diplomatik ilişkiyi kuracak, sınırları açacak protokollerin raftan indirilmesi ve Kıbrıs sorununun çözümü için Yunanistan’la görüşmeleri canlandırmaya yöneldi; İsrail ile ilişkilerin tamirine yönelik işaretler dahi verildi. Zaten, başta hangi hükümet olursa olsun Ankara’nın, bir yandan Batı ittifakına bağlılığı ve AB bütünleşmesi hedefini korurken, öte yandan her alanda ulusal çıkarlara ağırlık vereceği muhakkak.”

08.02.2014 tarihli ve “**Evet, suç da ceza da şahsidir**” başlıklı yazımda, Başbakan Erdoğan’ın sözlerini aktardıktan sonra şöyle diyorum:

“Başbakan, haklıdır. İnsan haklarına dayalı hukuk devletinin geçerli olduğu ülkelerde, suç da ceza da şahsidir, kişiseldir; yani insanlar ne topluca suçlanabilir ne de topluca cezalandırılabilir. Ayrıca, yargılama sonucu suçlu olduğuna hükmedilene kadar kişi, suçsuz kabul edilir. Yolsuzluk yaptığı iddia edilen AKP hükümeti değil, bu hükümetin haklarında fezleke hazırlanan üyeleridir. Suçları mahkemece sabit görülene kadar, suçsuz sayılırlar. Ne var ki, adil bir şekilde yargılanmalarını mümkün kılmak için Başbakan’ın isteğiyle görevlerinden istifa etmişlerdir. Dokunulmazlıklarının kaldırılması gerekir.”

Devamla,

“Hizmet Hareketi’ne yakınlık duymak suç değildir ve olamaz. Ancak bu kimseler arasında, iddia edildiği gibi, üstlerinden değil Hizmet Hareketi’nden aldıkları talimatla davrananlar varsa, elbette ki bunların delil ve belgeleriyle yargı önüne çıkarılmaları; adil bir şekilde yargılanmaları için görevden el çektirilmeleri; yargı suçlu

olduklarına karar verdiği takdirde de yasaların öngördüğü cezalara çarptırılmaları gerekir.”

Bu ifadelerle bütün yazdıklarımda olduğu gibi anayasal düzeni ve hukuk devletini savunduğum ortadadır.

01.03.2014 tarihli ve **“Bu millet ‘bidon kafalı’ değildir”** başlıklı yazımda şöyle diyorum:

“Türkiye halkı, bu millet ‘bidon kafalı’ değildir! Türkiye halkı artık ne asker sopasıyla ne de polis sopasıyla yönetilmek istiyor; haklarına hukukuna sahip çıkıyor. Bu halk ‘bidon kafalı’ olduğu için AKP’yi iktidara getirmede; ‘bidon kafalı’ olmadığı için Erdoğan ve kliğinin iktidarına son vermeyi bilecek, milletin anasını bellemesine izin vermeyecektir.”

Bu yazıda da açıkça görüleceği üzere, özgürlükçü ve çoğulcu demokrasi savunulmakta, iktidarın halkın oyuyla değişeceğinin altı çizilmekte. *“Halk, ne asker ne de polis sopasıyla yönetilmek istiyor”* denerek askerî ya da sivil otoriter rejimlerin ülkede kabul görmeyeceği söyleniyor.

29.03.2014 tarihli ve **“Çıkar yol Erdoğan’sız hükümet”** başlıklı yazım, CHP lideri Kılıçdaroğlu’nun *“Hırsızdan başbakan olmaz...”*, MHP lideri Bahçeli’nin *“Başbakan, hırsızlığı inkâr eden yüzüzlüğün hesabını vermelidir...”*, BDP lideri Demirtaş’ın *“Bu iktidarla yürümek imkânsız hâle geldi”* diye konuştukları, soruşturmaya konu olan bakanlardan birinin *“bu milleti ve vatani rahatlatmak için”* Başbakan’ı istifaya çağırıldığı bir siyasî ortamda kaleme alınmıştır ve parlamenter demokratik sistem içinde yeni bir hükümet kurulması çağrısını yapmaktadır. Yazıda şöyle deniyor:

“Parlamenter sistem AKP grubuna Erdoğan hükümeti hakkında güvensizlik oyu verip, Erdoğan’sız bir AKP hükümeti kurma imkânı tanıyor. Bu hükümeti pekâlâ Sayın Arınç ya da Sayın Babacan kurabilir; halkın hükümete güvenini tazeleyebilir.” Bu yazıda

anayasal düzeni bozma, hükümeti ya da TBMM’yi çalışamaz hâle getirmeye yönelik ya da herhangi bir şekilde ifade özgürlüğünün sınırlarını aşan bir yorumda bulunmadığım ortadadır.

Dava dosyasına da giren 14 Temmuz 2016 tarih ve “Muhalefetin Sefaleti” başlıklı, *Yarına Bakış* gazetesinde çıkan yazım şu sözlerle bitiyor:

“‘Ulusalçılar’ askerî vesayete dönüş çağrısı yapıyor olabilirler. Ne var ki, bu ülkede askerî vesayet uzun yıllar denendi, neticede bugün karşı karşıya olduğumuz faciayı hazırladı. Tek çıkış yolumuz otokrasiye karşı özgürlükçü ve çoğulcu demokrasi için mücadele. Bir umut hala AKP içinde partinin ‘fabrika ayarlarına’ (parti programına) dönüş için başlatılabilecek bir diriliş hareketi.”

15 Temmuz menfur darbe girişiminden bir gün önce çıkan bu yazımda demokratik düzene bağlılığım, askerî vesayete ve askerî darbelere karşı duruşum bir kez daha en açık şekilde vurgulanmaktadır.

Tekrar etmek isterim ki, anayasal düzene yani demokrasiye ve onun ayrılmaz parçası olan hukuk devletine her zaman, bütün yazı ve konuşmalarım da bağlı oldum. AK Parti hükümetine yönelik eleştirilerim hiçbir zaman ifade özgürlüğünün anayasa ve insan hakları sözleşmeleriyle çizilen sınırları dışına çıkmamıştır. Aksine, Türkiye’de ifade özgürlüğünün güvence altında olduğu inancıyla kaleme alınmıştır. Bugüne kadar hiçbir yazım ya da konuşmam hakkında kovuşturma yapılmış değildir. Yaklaşık 14 aydır tutukluyum. Tutukluluğum cezaya dönüştü. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi haksız yere tutuklandığıma dair başvurumu ivedilikle görüşme kararı aldı ve Adalet Bakanlığı’na 4 Ekim 2017’ye kadar cevaplanmak üzere tutukluluğumla ilgili sorular yöneltti. İddianamede ileri sürülen suçların hiçbirisini işlemedim. Yargılama sonunda tümüyle aklanacağımdan kesinlikle eminim.

Hakkımızdaki iddianamenin açıklanması üzerine köşe yazarı meslektaşlarım şunları yazdılar:

“Ali Bulaç, Ahmet T. Alkan, Şahin Alpay. Bu üç yazarın bilerek ve isteyerek darbeci bir yapının destekçisi olabileceklerine...FETÖ yapılanmasının hiyerarşik yapısı içinde yer alabileceklerine...15 Temmuz gibi bir kalkışmaya destek verebileceklerine... Asla ve kat’a inanmıyorum.” (Ahmet Hakan, *Hürriyet*, 14.04.2017)

“Sözcüğün tam anlamıyla bir liberal olan Şahin Alpay’ın darbe destekçiliği yapması kendi düşünsel intiharı olurdu ve bildiğim kadarıyla Şahin Alpay intiharı düşünmeyecek kadar sağlıklı bir kafa ve ruh hâline sahiptir.” (Aydın Engin, *Cumhuriyet*, 16.04.2017)

“FETÖ’nün zamanında legal olan ve iktidar sözcülerinin de bol görüldüğü yayın organlarında profesyonel yazarlık yapmış, görüş açıklamış meslektaşlarımız; Ahmet ve Mehmet Altan, Nazlı Ilıcak, Şahin Alpay, Ali Bulaç, Mümtazer Türköne gibi isimler hâlâ tutuklu...Hoşa gitmeyen yazı ve haberleri toplayıp, ‘örgüte yardım darbeye destek’ falan gibi niyetler okuyarak müebbet hapislik suçlar çıkarılabilir mi?..” (Taha Akyol, *Hürriyet*, 29.05.2017)

Sayın Başkan, Sayın Üyeler, Sayın Savcı

Hiçbir suçum yoktur. Sadece ve sadece Anayasa ve AİHS ile güven altında olan ifade özgürlüğünü kullandım. Yargılama sonunda aklanacağıma kesinlikle inanıyor, beraatimi istiyorum. Yargılama süresince kaçmam söz konusu olamayacağı gibi, delilleri karartmam da mümkün değildir. Tahliye edilerek, tutuksuz yargılanmama hükmetmenizi; ömrümün kalan birkaç yılını da eşim, çocuklarım ve torunlarımla geçirmeme izin vermenizi diliyorum. Bundan böyle hayattan ailemle birlikte olmaktan başka hiçbir beklentim yok.

Bu davada benimle birlikte yargılanan sekiz yazardan dördü tutuksuz yargılanmakta. Başka benzer davalarda, yaşları 70’in üzerinde olan şüphelilerin tutuksuz yargılandıklarını biliyoruz. Bana da bu hakkı tanıyacağınızı umuyor, saygılarımı sunuyorum.

18/09/2017